

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. július 14-én. Gyülekezeti táborban, Mátraházán.

Textus: Márk evangéliuma 10. rész 28. verse: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged.”

Kedves Testvéreim!

Tanítványságunk, hitünk sokszor kerül mérlegre. Minden olyan esetben, amikor mérlegelünk, hogy mit tegyünk. Krisztus szerint, az Ő elvárásainak megfelelően, vagy a saját terveim és elképzeléseim szerint? Amelyik irányba lépek, ahogyan döntök, az jelzi azt is, hogy mi az, ami számomra a legfontosabb. Itt pedig le kell szögeznünk, hogy nincsen kétféle lehetőség. Nincsen olyan eset, hogy néha így döntök, néha úgy. Jézus is mondta: „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket fogja gyűlölni, a másikat pedig szeretni, vagy az egyikhez ragaszkodik majd, a másikat pedig megveti.” (Mt. 6.24.) Minden egyes esetben döntünk, de az alapdöntésünknek akkor is ugyanannak kell maradnia. Nem véletlenül mondta el Illés próféta is a népnek: „Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baal, akkor őt kövessétek!” (1Kir. 11.28)

A felolvasott igeszakaszban Péter apostol egyértelművé teszi, hogy ő miként gondolkodik. Sokan talán nem tudják ezt az életre szóló döntést meghozni. Sokan talán jobban ragaszkodnak a vagyonukhoz, vagy a földi dolgaikhoz, mint Jézushoz. Mi azonban elhagytunk mindent, és követtünk téged.

Két nagyon fontos irányt mutat ez az igeszakasz. Az egyik az, amit már elhagytam, a másik pedig az, ami felé fordulok. Ahogyan Pál apostol is ezt megfogalmazta: „ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (Fil. 3.14) Igazi elköteleződés csak akkor van, hogyha mind a kettőt meg tudjuk tenni. Mindaddig, amíg csak Krisztus követését tartjuk fontosnak, de nem eléggé erős bennünk az elhatározás, hogy Őérte változtassunk, addig csak félszívvvel követjük Őt, és sok minden visszahúz majd minket. Ugyanakkor hiába zárjuk le a múltunkat, hogyha nem ragaszkodunk eléggé erősen Megváltónkhoz, könnyen el fog sodorni minket Tőle az életünk, mert semmiféle kapaszkodónk nem marad.

Péter ezért kezdi ezzel: elhagytunk mindent. Ő elmondhatta volna, hogy elhagyta a halászatot, aztán Jézushoz csatlakozva sokszor otthon hagyta a családját, a saját háza helyett a Mesterrel együtt aludt mindenféle helyeken. Péter joggal mondhatta, hogy neki nem maradt semmi, ami a sajátja. A többiek is minden bizonnyal így voltak. Tudjuk pontosan Jánosról és Jakabról, hogy amikor Jézus hívta őket, akkor ott hagyták apjukat a szolgálattal együtt a hajóban. Máté a vámszedő asztalt hagyta ott, azt pedig nem olvassuk róla, hogy előtte minden pénzt besöpört az erszényébe, és úgy ment Krisztus után. Ezt a mondatot, amit itt Péter elmond, értsük szó szerint. Mindent elhagytak. Munkát, családot, vagyont, minden addigi alapelveket, csak azért, hogy Jézus közelében lehessenek. Teljesen elkötelezték magukat.

Pál apostol, amikor az egyházzal beszél, akkor a házasság képét használja. Elmondja, hogy „...az ember ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom.” Amikor a férfi megházasodik, akkor az addigi életrendjét megváltoztatja. Elhagyja édesanyja főztjét, azt a gondoskodást, amit csak az édesanya adhat, és teljes szívével ragaszkodik a feleségéhez. Ahogyan ma mondjuk, elhagyja a mamahotelt és a papabankot. Ez az elköteleződés az, ami a hitünk elköteleződését is példázza.

A kérdés azonban felmerült bennem, hogy tényleg mindent elhagytam? Hiszen a vagyonom meg van, még úgy is, hogy minden egyes forintját Istentől jövő ajándéknak tartom. A családom is meg van, még akkor is, hogyha mennyei csodának tartom mindazt, amit abban megélhetek. A szolgálatom is meg van, még akkor is, hogyha ez Istennek szentelt szolgálat. Valóban mindent elhagytam?

Amikor ezt végiggondoljuk, akkor egy kicsit gondoljuk végig, hogy miről is van szó. A házasságban sok-sok férfit és nőt elhagytunk, hogy összeházasodjunk azzal az egyetlennel, akivel életünk végéig együtt szeretnénk maradni. A hitünkben pedig elhagytunk nagyon sok mindent, hogy megfeleljünk Krisztusnak, a mi Mesterünknek. Sok mindent megtehetnénk, de nem tesszük meg, mert megváltoztattuk az életünket. Elmehetnénk a kocsimba, és minden hétvégén részegre ihatnánk magunkat, mondván, hogy ezt az életet nem lehet másként kibírni. Mégsem tesszük. Minden hónapban lehetne más társunk, úgy, mint ahogyan a matrózoknak is minden kikötőben volt feleségük, mégsem tesszük. Megtehetnénk, hogy minden adót és járulékot megspórolunk magunknak, ahelyett, hogy az állami kasszába befizetnénk, mégsem tesszük. Megtehetnénk, hogy minden vasárnap 11 óráig alszunk, majd elmegyünk valahova kirándulni a családdal, mégsem tesszük. Amikor azt mondjuk Péter apostollal együtt, hogy mi elhagytunk mindent, akkor azt vegyük komolyan, hogy megtettük. Bizonyos kapcsolatok leépültek, mert eltávolítottak volna Jézustól. Bizonyos tevékenységeket

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. július 14-én.
Gyülekezeti táborban, Mátraházán.***

felszámoltunk, mert nem a krisztusi út szerint valók. Ha összehasonlítjuk az elköteleződésünk előtti életünket azzal, amit most élünk, akkor látjuk, hogy szép lassan ugyan, de megvalósul az, amit Péter elmondott: „Elhagytunk mindent”

A másik irány pedig, aminek meg kell valósulnia, hogy követjük Jézust. Hiába hagyunk el valamit, hogyha nincsen kapaszkodónk arra nézve, hogy aztán ne essünk vissza. Hiába sikerült valakit kigyógyítani a megfázásból, és már majdnem egészséges lett, hogyha fogja magát, ugrálni kezd az ágyon, majd kihevült testtel kimegy a hidegbe, és anélkül, hogy normálisan felöltözne, egy helyben áll. Korábbi betegségébe visszaesik. Hiába az elhagyása a betegségnek, hogyha nem követi a megújult szabályokat. Ugyanolyan beteg lesz, mint előtte. Krisztus követése ezért elengedhetetlenül fontos. Ilyenkor ugyanis belekapaszkodunk az Ő erejébe, és az Ő segítségével maradunk meg az úton.

Nehéz az, amiről itt szó van. Nagyon komoly önismerettel kell rendelkezünk. Tudnunk kell, hogy személyesen nekem mi a gyengém. Mi az, amiben elbukom. Ezeket el kell hagynom. Annak érdekében pedig, hogy ne essek vissza, szükségem van a megtartó erőre. Lehet, hogy valamivel életem végéig küzdeni fogok. Lesznek olyan indulataim, amelyek mindig újra előjönnek, hiába éreztem azt, hogy már megszabadultam tőlük. Lesznek olyan vágyaim, álmaim, amelyek mindig visszatérnek, hiába szerettem volna lezárni őket. Ebben a helyzetben nem tudok megállni, csak akkor, hogyha van valaki, akibe kapaszkodhatok.

Pár hónappal ezelőtt beszélgettem valakivel, aki őszintén elmondta, hogy ő alkohol beteg. Tudja, hogy ezzel megnyomorítja a saját életét, és megnyomorítja a családja életét is. Tudja, hogy csak akkor maradhat tiszta, hogyha egy csepp alkoholt sem iszik. Újra és újra visszaesett. Talán már azt sem tudta összeszámolni, hogy mennyi elvonó kúrán vett részt. Egy darabig ment minden, aztán jött valami, ami miatt úgy érezte, hogy muszáj meginnia valamit. Azonnal visszaesett. Nem volt ott Jézus, akibe belekapaszkodva az életét új irányba tudta volna vinni.

Krisztus követése pedig ugyanolyan kizárólagos, mint az, hogy mindent elhagyunk. Nem lehet azt mondanunk, hogy egy kicsit ebből is kérünk, meg egy kicsit abból is. Nem svédasztalos a mi hitünk. Amihez kedvem van, azt elveszem, amihez nincsen, azt pedig nem. Ez így egy csomag. Mindent alárendelek annak, hogy Jézust követem. Ennek megfelelően hagyom el azt, amit kell, és ennek megfelelően lépkedek Jézus után. Aki ugyanis kihagy valamit Jézussal való kapcsolatából, nem enged el mindent, és nem ragaszkodik teljes szívvel, az nem nyer vele, hanem veszít.

Jól mutatja ezt az a történet, ami az arany rizsszemről szól. Ennek a történetnek a gondolatai vezessenek tovább minket abban, hogy igazán elkötelezett és odaszánt tanítványai lehessünk ami Urunk, Jézus Krisztusnak. „Koldusként róttam a falut, ajtóról ajtóra járva kéregettem. Hirtelen felsejlő álomként jelent meg az utca végén az aranyhintód. Izgatottan találgattam, ki ülhet benne? A királyok királya? És ébredezni kezdett bennem a remény. Véget érnek most majd nehéz napjaim, olyan alamizsnát adsz, amely egy életre jólétre változtatja nyomorúságomat... És akkor megállíttattad mellettem a kocsit. Rám tekintettél, arcodon mosolylyal szálltál ki. Éreztem, maga a boldogság közeledik felém. De te kinyújtottad a kezed és azt kérdezted: - Mit ajándékozol nekem? Micsoda királyi tréfa, gondoltam, egy koldustól koldulni?! Zavarba jöttem, tévován álldogáltam előtted, aztán belekotortam a tarisznyámba, és az egyik rizsszemet a markodba tettem. Mily leírhatatlan volt a csodálkozásom, amikor este, tarisznyámat kiürítve a sok kacat között ráleltem arra a rizsszemre, színarannyá változott. Keserű sírásra fakadtam, és kimondhatatlanul sajnáltam, hogy nem volt elég bátorságom mindenemet Neked adni...”

Ámen!